

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 14.12.2016 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Pavla Faita a soudců JUDr. Milana Štejra a Mgr. Miroslava Mlčáka v trestní věci obžalovaných **Ing. P. S.**, nar. XXXXX, a **J. Š.**, nar. XXXXX, **takto:**

K odvolání obžalovaných Ing. P. S. a J. Š. se podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu **zrušuje** rozsudek Okresního soudu v Tachově ze dne 2.6.2016 č.j. 9T 160/2012-1237 **ohledně obou obžalovaných ve výroku o trestu** a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se **znovu rozhoduje** tak, že se obžalování

odsuzují

obžalovaný **Ing. P. S.** podle § 254 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **4 (čtyř) měsíců**, jehož výkon se mu podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **1 (jednoho) roku**,

obžalovaný **J. Š.** podle § 254 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **6 (šesti) měsíců**, jehož výkon se mu podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **1 (jednoho) roku**.

Jinak zůstává napadený rozsudek beze změny.

Odůvodnění

A.

Okresní soud v Tachově uznal napadeným rozsudkem, který je třetím v této trestní věci vyhlášeným, obžalované Ing. P. S. a J. Š. vinnými přečinem zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 1 alinea první trestního zákoníku jako spolupachatele. Obžalovaní podle skutkových zjištění soudu prvního stupně spáchali zmíněný přečin tím, že:

od doby vzniku společnosti v roce 2005 nejméně do roku 2010 jako jediní jednatele společnosti CAESAR realitní s.r.o. v rozporu s povinností stanovenou v § 4 odst. 1 a § 7 zák. č. 563/1991 Sb., o účetnictví nevedli řádně účetnictví společnosti CAESAR realitní s.r.o., když jednak účetnictví společnosti zajištěné dne 19. 4. 2011 Policií ČR za roky 2006 až 2010, účetnictví společnosti předložené soudu dne 11. 3. 2014 za stejné roky 2006 až 2010 a výsledky účetnictví předkládané finančnímu úřadu ve Stříbře k vyměření daně v letech 2007 až 2011 vykazují zcela rozporné údaje ke shodným účetním skutečnostem, zejména k výši vykázaného zisku či ztráty společnosti za dané účetní období, což je základ pro vyměření daně z příjmu právnických osob

a dále účetnictví společnosti zajištěné policií dne 19. 4. 2011 za roky 2006 až 2010 je v rozporu s ustanovením § 7 zákona č. 563/1991 Sb. o účetnictví (dále jen zákon) neúplné a neprůkazné, kdy nejsou doloženy veškeré závazky z obchodních vztahů, nejsou účetní závěrky za roky 2007 až 2008, neexistuje návaznost v jednotlivých letech, chybí prvotní účetní doklady,

dále účetnictví společnosti za léta 2006 až 2010 předložené dne 11. 4. 2013 soudu neobsahuje vůbec žádné účetní doklady k letům 2005 a 2006, za rok 2007 pak v rozporu s ust. § 17 odst. 3 zákona chybí otevření účetních knih, hlavní kniha v rozporu s ust. § 13 odst. 2 písm. b) zákona neobsahuje souhrnné obraty strany Má dáti Dal účtů alespoň za kalendářní měsíc, v rozporu s ust. § 6 odst. 1 a 2 zákona nejsou vedeny knihy analytických účtů, inventarizace majetku a závazků ani žádné účetní doklady, na jejichž základě byly provedeny účetní zápisy, za rok 2008, 2009 a 2010 hlavní kniha v rozporu s ust. § 13 odst. 2 písm. b) zákona neobsahuje souhrnné obraty strany Má dáti Dal účtů alespoň za kalendářní měsíc, část zápisů v účetním deníku v rozporu s ust. § 6 odst. 1 a 2 zákona není doložena účetním dokladem, existující pokladní doklady pak nesplňují náležitosti uvedené v ust. § 11 odst. 1 písm. f) zákona, nejsou vedeny knihy analytických účtů, inventarizace majetku a závazků, přičemž ve všech letech nelze ověřit účetní závěrky k poslednímu dni účetního období z důvodu nevedení knih analytických účtů a v rozporu s § 14 zákona není doložen účetní rozvrh,

společnost tak vedla průběžně v letech 2005 – 2010 neúplné sestavy, které spolu nesouhlasí v časové návaznosti, nebylo účtováno o všech skutečnostech, přičemž podklady pro FÚ nevyplyvaly ze skutečného účetního stavu společnosti právě v parametru výsledného zisku či ztráty společnosti, účetnictví společnosti je tak zcela neprůkazné, kdy neexistuje velké množství prvotních účetních dokladů, v důsledku čehož již nyní nelze spolehlivě zjistit, jaký konkrétní výsledek hospodaření společnost v letech 2006 až 2010 měla a jakou tedy skutečně měla zaplatit daň z příjmu právnických osob.

Okresní soud oběma obžalovaným uložil shodně podle § 254 odst. 1 trestního zákoníku trest odnětí svobody v trvání deseti měsíců. Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1

trestního zákoníku jim výkon tohoto trestu podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání jednoho roku.

B.

Oba obžalovaní podali proti tomuto rozsudku prostřednictvím společného obhájce odvolání zaměřené proti všem jeho výrokům.

Obžalovaní nemají za prokázané, že by jejich jednáním došlo k ohrožení majetkových práv jiného nebo k ohrožení včasného a řádného vyměření daně. Nenaplnili skutkovou podstatu trestného činu podle § 254 odst. 1 alinea první trestního zákoníku. Přestože byla zjištěna určitá pochybení v průkaznosti a úplnosti účetnictví, nedává to ještě samo o sobě spolehlivý podklad o tom, že byla naplněna skutková podstata uvedeného trestného činu. Obžalovaní podle svého názoru zajistili vedení účetnictví v potřebném rozsahu. Policii předložili dostupné účetnictví včetně tzv. pracovních verzí. Ta byla podkladem ve sledovaném období pro vypracování daňového přiznání a účetní uzávěrky v příslušném období. Na první pohled se zdá, že jsou různé údaje o týchž účetních výstupech z dokladů, ale to proto, že tyto rozdílné údaje vycházely pouze z pracovních materiálů, které v průběhu let obchodní společnost takto vedla. Tento postup je podle obžalovaných legitimní, přičemž následně se účetnictví zpracovává při účetní uzávěrce roku. Tak tomu bylo i v případě obchodní společnosti, jejímiž jsou obžalovaní jednateli. Účetnictví zpracovávala jimi najatá firma. Znalkyně Kvasničková čerpala z tzv. pracovních účetních dokladů.

Obžalovaní zdůrazňují, že při předání účetnictví policii i soudu nebyli osobně přítomni. Soudu se předávaly všechny doklady včetně těch, které sloužily jako pracovní verze a pomůcka pro účtování. Na základě těchto se vyhotovovala vlastní konečná účetní uzávěrka. Znalkyně Ing. Hajšmanová vypracovávala znalecký posudek včetně dodatků a opět tyto doklady porovnávala s již opravovanou verzí účetnictví. Podle obžalovaných v průběhu celého období let 2005 až 2009 byla firma podrobována finančním kontrolám správcem daně a jejich výsledky nenasvědčují tomu, že by ze strany firmy a odpovědných pracovníků došlo k porušení povinností při vedení účetnictví. Nebylo prokázáno, že by obžalovaní svým jednáním ohrozili nebo poškodili některého z věřitelů, zejména stát. V tomto směru odkazují na výpověď pracovníka Finančního úřadu ve Stříbře Ing. N.. Nebylo prokázáno, že by obžalovaní jako jednatelé firmy řádně nezajistili vedení účetnictví ve formě a v rozsahu, aby došlo k ohrožení nebo poškození státu na daních nebo došlo k poškození práv konkrétního věřitele.

Okresní soud podle odvolatelů založil výrok o vině na tom, že v řízení před soudem bylo z účetnictví zjištěno, že nebyly doloženy všechny závazky z obchodních vztahů a že ze strany vedení firmy došlo k nesprávnému zaúčtování záloh a že obžalovaní nezajistili vedení účetnictví řádně v tom, že nebyly prováděny účetní závěrky v letech 2007 a 2008 a nebyly vedeny tzv. knihy analytických účtů. Dále mělo být zjištěno, že u firmy chybělo účetnictví, inventarizace majetku a závazků za léta 2008, 2009 a v roce 2010. S tímto závěrem okresního soudu obžalovaní nesouhlasí. Uvádí, že jejich firma vedla příslušné účetnictví dle elektronické předlohy účetnictví na základě předepsané osnovy, a to ve formě elektronického účetnictví. Tuto povinnost za jednatele vedla najatá firma. Tato účetní výsledovka za příslušná období se předkládala finančnímu úřadu a tato forma postačovala. Jejich firma předkládala ke kontrole správci daně požadované účetní doklady jak v písemné formě i ve formě elektronických účetních výstupních dat. Pro soud měly být směrodatné nejen písemné doklady o účetnictví, ale také výstupy z elektronických účetních dat, které byly ve firmě

zakládány a byly k dispozici. Tyto nosiče dat nikdo nepodrobil nyní ke zkoumání ani soud toto nepožadoval, spokojil se s písemnými podklady. To je podle obžalovaných nedostatečné. Pokud měl okresní soud pochybnosti, mohl si vyžádat příslušná elektronická data o vedení účetnictví firmou, která byla a jsou k dispozici, tyto pak znalecky posoudit a porovnat se stávajícími závěry ke správnosti a k úplnosti vedení účetnictví ve firmě za předmětné období.

Pokud se týká nedoložení účetních dat k inventarizaci majetku a závazků, týkalo se to pouze jednoho účetního případu, k tomu došlo dodatečně a po dohodě se soudem až v průběhu soudního řízení, což se také stalo. Tento účetní případ neměl žádný zásadní dopad na možnosti vzniku ohrožení nebo následku spočívajícím v poškození práv či jiných zájmů třetích osob. Z povahy tohoto účetního případu (nákup nemovitosti) se z hlediska účtování o majetku firmy nejednalo o případ, kdy by se tento dodatečně evidovaný majetek projevil ve výsledku jejího hospodaření. Obžalovaní připouští nesprávné jednání v tomto případě způsobené jejich nečinností a při správě majetku firmy, ovšem toto pochybení nemělo žádný vliv na správné vyměření daně, popřípadě poplatku apod.

Podle názoru odvolatelů okresní soud i v napadeném rozsudku nevyjádřil, do jaké míry a jak konkrétně obžalovaní jako osoby odpovědné za vedení účetnictví svým konkrétním jednáním ohrozili majetková práva jiného nebo včasné a řádné vyměření daně ve vztahu ke státu. V tomto směru je napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Obžalovaní navrhlí, aby krajský soud z podnětu jejich odvolání podle § 258 odst. 1 písm. b), c) trestního řádu zrušil napadený rozsudek a podle § 259 trestního řádu věc vrátil okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí. Ve veřejném zasedání obhájce obžalovaných alternativně navrhl po zrušení napadeného rozsudku zprostit obžalované v plném rozsahu obžaloby.

Státní zástupkyně ve veřejném zasedání navrhlá zamítnout odvolání obžalovaných jako nedůvodná podle § 256 trestního řádu.

C.

Krajský soud v Plzni z podnětu odvolání obžalovaných podle § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku i správnost postupu předcházejícího řízení, a to z hlediska vytýkaných vad. K odvoláním nevytýkaným vadám mohl přihlídnout tehdy, pokud by měly vliv na správnost odvoláním napadených výroků.

D.

Napadený rozsudek je třetí v této trestní věci vyhlášený. Okresní soud zrekapituloval dosavadní průběh řízení v odůvodnění napadeného rozsudku, kromě toho je geneze této trestní věci zachycena v posledním usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 2.3.2016 sp.zn. 6 To 435/2015 (část B.). Soud druhého stupně tímto usnesením z podnětu odvolání obou obžalovaných podle § 258 odst. 1 písm. b), c) trestního řádu zrušil předchozí (v pořadí druhý) rozsudek Okresního soudu v Tachově ze dne 30.9.2015 sp.zn. 9 T 160/2012 v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 trestního řádu věc vrátil okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Krajský soud vytkl okresnímu soudu posledně citovaným rozhodnutím, že v odůvodnění předchozího rozsudku neuvedl, proč zamítl návrh obžalovaných na doplnění dokazování výsledkem pracovníka finančního úřadu K. N. s tím, že se jedná o tzv. opomenutý

důkaz. Soud prvního stupně měl v novém řízení vyžádat od obhájce obžalovaných konkrétní vyjádření, jaké skutečnosti mají být výsledkem tohoto svědka objasněny. Následně měl posoudit důvodnost tohoto důkazního návrhu, a pokud se rozhodne svědka vyslechnout, musel by být svědek nejprve zákonným způsobem zproštěn povinnosti mlčenlivosti. Pokud by okresní soud tomuto důkaznímu návrhu nevyhověl, měl v novém rozhodnutí tento postup zdůvodnit.

Krajský soud dále poukázal na vnitřní rozpornost právní věty dřívějšího rozsudku a na jejich dopad na další rozhodování při aplikaci zásady zákazu reformace in peius. Považoval za nedostatečné skutkové vyjádření znaku ohrožení majetkových práv jiného nebo včasného a řádného vyměření daně. Považoval za nutné v popisu skutku uvést, vyměření jaké konkrétní daně mělo být jednáním obžalovaných ohroženo.

Soud druhého stupně vyslovil názor, že přes formální splnění podmínek § 211 odst. 5 trestního řádu měl okresní soud v hlavním líčení vyslechnout znalkyni Ing. Marii Hajšmanovou k dodatku ke znaleckému posudku, který byl zaměřen právě na nedostatky ve vedení účetnictví. Znalkyně měla konkretizovat odpověď na otázku č. 3 zmíněného dodatku a vysvětlit, jakým konkrétním jednáním obžalovaných mohlo být ohroženo vyměření daně a jaké konkrétní. Měla dále vysvětlit tabulku, která je součástí odpovědi na tuto otázku. Měla se vyjádřit k námitce obžalovaných, že společnost CAESAR realitní nebyla povinna vést knihy analytických účtů vzhledem k malému počtu účetních případů v daném účetním období. Soud prvního stupně měl dále učinit dotaz na příslušný finanční úřad za účelem zjištění, jaké měla citovaná společnost v předmětném období platit daně, zda finanční úřad prováděl daňové kontroly týkající se těchto účetních období, z jakých podkladů vycházel a jaký byl výsledek daňových kontrol.

E.

Okresní soud v novém řízení splnil pokyny k doplnění dokazování, které mu odvolací soud dal, řídil se jeho právními úvahami. V odůvodnění napadeného rozsudku způsobem odpovídajícím § 125 odst. 1 trestního řádu vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané, na základě jakých důkazů, jak provedené důkazy hodnotil a zejména jakým způsobem se vypořádal s obhajobou obžalovaných. Krajský soud může na tyto argumenty odkázat, neboť se s nimi ztotožnil.

Soud prvního stupně při zjišťování skutkového stavu věci vycházel především z důkazů odborné povahy, tedy z odborného vyjádření zpracovaného v přípravném řízení a zejména ze znaleckého posudku z oboru ekonomika, odvětví účetnictví zpracovaného znalkyní Ing. Marií Hajšmanovou, zejména z dodatku č. 2 k tomuto znaleckému posudku ze dne 12.7.2015. Znalkyně v něm reagovala na konkrétní dotazy týkající se vedení účetnictví, vysvětlila, jakých pochybení se obžalovaní jako statutární orgány (jednatelé) obchodní společnosti dopustili a čím konkrétně porušili zákon č. 563/1991 Sb. o účetnictví (*dále jen „zákon o účetnictví“*). Znalkyně rovněž přiléhavě vysvětlila, jaká konkrétní ustanovení tohoto zákona obžalovaní nedodrželi a porušili. Krajský soud zdůrazňuje, že je třeba vždy aplikovat zákon o účetnictví v té podobě, v jaké byl účinný v konkrétním účetním období. Jinými slovy nelze přihlížet k jeho následně provedeným změnám, například k současné kategorizaci účetních jednotek. Zpracovatelka odborného vyjádření i znalkyně vycházely z podkladů, které v té které době byla schopna společnost prostřednictvím jednatelů nebo svědkyně Ing. Š. předložit. Jiné účetnictví (a to ani v elektronické formě) společnost žádnému orgánu činnému

v trestním řízení (policii ani soudu) nepředložila, ačkoliv k tomu byla vyzývána, a to i opakovaně v delším časovém období.

Okresní soud zmíněné odborné důkazy adekvátně promítl do popisu skutku, uvedl, jaká konkrétní pochybení byla v jednotlivých účetních obdobích zjištěna s odkazem na porušení příslušných ustanovení zákona o účetnictví. Správně také dovodil, že v důsledku těchto pochybení nebylo možné v jednotlivých účetních obdobích (a zdaňovacích obdobích) spolehlivě zjistit, jaký konkrétní výsledek hospodaření společnost v letech 2006 až 2010 měla a jakou tedy skutečně měla zaplatit daň z příjmu právnických osob. Soud prvního stupně v té souvislosti výstižně poukázal na diametrálně rozporné údaje ke shodným účetním skutečnostem v postupně předkládaných verzích účetnictví. I krajský soud odmítá názor obžalovaných, že policie s vydanými účetními doklady manipulovala a nevrátila je všechny. Není zřejmý motiv, proč by tak činila.

K otázce právní kvalifikace krajský soud zdůrazňuje, že obžalovaní nejsou stíháni za daňový delikt, není jim tedy kladeno za vinu, že by se dopustili úmyslného jednání směřujícího k nevyměření nebo k nesprávnému vyměření daně. Skutečnost, že daňovými kontrolami (které však koneckonců byly provedeny jen ve vztahu ke zlomku období, v němž je obžalovaným kladeno za vinu nesprávné vedení účetnictví), nebyla zjištěna v daňovém řízení žádná pochybení, neznamená, že obžalovaní jako jednatele společnosti vedli účetnictví řádně a úplně.

Obžalovaní byli uznáni vinnými přečinem zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění. Jeho objektivní stránka spočívá zjednodušeně řečeno v tom, že trestně odpovědný pachatel nevede účetnictví v souladu se zákonem o účetnictví a současně tím ohroží majetková práva jiného (tato alternativa nebyla prokázána, neboť se nepodařilo prokázat stav předlužení), nebo ohroží včasné a řádné vyměření daně. V tomto smyslu jde tedy o ohrožovací trestný čin, zmíněný následek nemusí nastat (nemusí dojít ke zkrácení daně), postačí, pokud jeho vznik v důsledku jednání pachatelů hrozí. V projednávané věci jde o posledně uvedený případ.

Krajský soud dále považuje za nutné zdůraznit, že osoby odpovědné za řádné vedení účetnictví jsou povinny ho vést nebo zajistit jeho vedení v souladu se zákonem o účetnictví. Podle jeho § 8 jsou účetní jednotky povinny vést účetnictví správné, úplné, průkazné, srozumitelné, přehledné a způsobem zaručujícím trvalost účetních záznamů. Dále jsou účetní jednotky povinny zachycovat skutečnosti, které jsou předmětem účetnictví, účetními doklady. Účetní jednotky jsou tedy povinny vést účetnictví průběžně za každé účetní období. Účetním období se rozumí nepřetržitě po sobě jdoucích 12 měsíců, nestanoví-li zákon o účetnictví jinak. Účetní období se buď shoduje s kalendářním rokem, nebo je hospodářským rokem. Z tohoto pohledu je neakceptovatelný postup obžalovaných, kteří postupně předkládali a dohledávali účetnictví zpětně k již dávno uplynulým účetním obdobím. Podle § 4 odst. 1 zákona o účetnictví jsou účetní jednotky (právnícké osoby se sídlem na území České republiky) povinny vést účetnictví ode dne svého vzniku až do dne svého zániku. Povinnost účetních jednotek účtovat v knihách analytických účtů stanoví § 13 odst. 1 písm. c) zákona o účetnictví. Jak na to poukázala znalkyně, ve sledovaných účetních obdobích zákon ani jiný právní předpis nestanovil výjimku dopadající na právnickou osobu, jejímiž jednatelem byli obžalovaní.

Pokud jde o pachatele trestného činu podle § 254 trestního zákoníku, účetní jednotkou je v projednávané věci společnost CAESAR realitní s.r.o. V předmětném období byli jejími

statutárními orgány (jednateli) oba obžalovaní. Především oni měli řádně vést nebo zajistit řádné vedení účetnictví. Krajský soud znovu připomíná ustanovení § 5 zákona o účetnictví, podle něhož sice účetní jednotky mohou pověřit vedením účetnictví i jinou právnickou nebo fyzickou osobu, ale toto pověření účetní jednotku nezbavuje odpovědnosti za vedení účetnictví. V projednávané věci lze mít za prokázané, že se účetnictvím společnosti zabýval především obžalovaný J. Š., nicméně i druhý jednatel, spoluobžalovaný Ing. P. S., za řádné vedení účetnictví spoluodpovídal, za společnost v jiných záležitostech aktivně jednal. Obžalovaný Ing. P. S. vkládal do pokladny v roce 2009 údajně finanční prostředky, které nebyly řádně zaúčtovány. Musel alespoň vědět o možnosti, že účetnictví společnosti není vedeno řádně a úplně, přičemž pro tento případ byl s tím srozuměn. Soud prvního stupně důvodně u obou obžalovaných shledal spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku a z hlediska subjektivní stránky u obžalovaného J. Š. úmysl přímý a u obžalovaného Ing. P. S. úmysl nepřímý.

Soud prvního stupně nepochybil, když oba obžalované uznal vinnými přečinem zkraslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 1 alinea první trestního zákoníku. Soud druhého stupně neměl důvod cokoli měnit na výroku o vině napadeného rozsudku, proto ho ponechal beze změny.

F.

Okresní soud v písemném vyhotovení napadeného rozsudku (str. 12 předposlední odstavec) zcela nedůvodně a evidentně nedopatřením cituje argumenty k již pravomocným zprošťujícím výrokům. Výrok o trestu zdůvodňuje velmi stručně a nedostatečně, nicméně věcně nepochybil, pokud u obou obžalovaných zvolil jako druh trestu podmíněně odložený trest odnětí svobody. Jeho uložení odůvodňuje především zjištění, že oba obžalovaní před spácháním činu vedli řádný život, nikdy nebyli soudně trestáni ani přestupkově postiženi. Obžalovaní byli ohroženi trestem odnětí svobody až na dvě léta (trestní sazba § 254 odst. 1 trestního zákoníku). Soud prvního stupně obžalovaným tresty vyměřil téměř v polovině této zákonné trestní sazby. Výměru trestu krajský soud považuje za nepřiměřeně přísnou. Je třeba zohlednit dobu, která uplynula od spáchání trestného činu a od zahájení trestního stíhání (to bylo zahájeno v květnu roku 2012). Obžalovaní nejen před spácháním činu, ale i poté a po zahájení trestního stíhání vedli řádný život. Dlouhou dobu, po kterou bylo proti nim trestní stíhání vedeno, nezavinili. Úkonům trestního řízení se nevyhýbali. Zmíněné skutečnosti je třeba promítnout především do výměry trestu. Krajský soud dále zohlednil, že jednání obžalovaného J. Š. přispělo ke spáchání trestného činu ve spolupachatelství větší měrou než jednání obžalovaného Ing. P. S. (§ 39 odst. 6 písm. a) trestního zákoníku). Posledně jmenovaný čin spáchal v úmyslu nepřímém, zatímco obžalovaný J. Š. v úmyslu přímém, tedy těžší formou zavinění. Krajský soud tyto skutečnosti promítl do výměry trestu a obžalovanému J. Š. vyměřil trest přísnější.

Krajský soud z výše uvedených důvodů z podnětu odvolání obou obžalovaných podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu zrušil napadený rozsudek ohledně obou obžalovaných ve výroku o trestu. Podle § 259 odst. 3 trestního řádu sám znovu rozhodl tak, že za použití stejných zákonných ustanovení obžalovanému P. S. uložil trest odnětí svobody v trvání čtyř měsíců a obžalovanému J. Š. v trvání šesti měsíců, tedy ještě v první čtvrtině trestní sazby § 254 odst. 1 trestního zákoníku. Jeho výkon oběma podmíněně odložil na minimální zkušební dobu stanovenou ust. § 82 odst. 1 trestního zákoníku v trvání jednoho roku.

Poučení: I. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

II. Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni dne 14.12.2016

JUDr. Pavel Fait, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Poláková